

Het meisje met de Mobylette

Eerste druk, 2013

© 2013 Frits Nies

www.fritsnies.nl

Coverontwerp: Frans Nies bNO, Nijmegen

Portretfotografie: Alfons Lenders, Nederweert

URL voor inloggen op Spotify voor muziek vermeld op pag. 218/219 is:
spotify:user:fritsnies:28JCVYRg1RJNLiYtEwMEH8

ISBN: 9789048430772

NUR: 340

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer

www.freemusketeers.nl

Personen en omstandigheden, zoals in dit boek beschreven, komen voor.

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaardt de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonedig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

**HET MEISJE MET
DE MOBYLETTE**

Frits Nies

‘Laat mij maar...’

(M-L)

Met dank aan een weldadige ‘F-Side’.

I.

EEN DODELIJKE DOMINO

I.

‘Ben je bezopen...?’

Vanuit het dempende dons van de ziekenhuiskussens klinkt haar reactie eerder zwak berustend dan afwerend. Even spannen de groeven in het grauw gelige gelaat samen tot een ironische glimlach. Die mooie lach. Zo kent Stein haar weer. Lang niet meer gezien, maar de straling van een lach op haar gezicht is warm als de glans van djatihout. De mengeling van guitigheid en dwarsheid in die lach wilde hem al niet meer loslaten vanaf de eerste keer dat deze hem overkwam. Ver voordat alle mogelijke levensvreugde erachter werd verdronken.

Zo'n veertig jaar eerder, in het najaar van 1970, zag Stein Sarah voor het eerst. Hij kan de beelden van dat mooie pubermeisje nog steeds oproepen. Ook nu weer. Zo helder, alsof ze live verschijnen op het televisiescherm boven haar ziekenhuisbed. Eerst een close-up van dat pittige hoofd vol donkere krullen à la Diana Ross. Dan zoomt het beeld langzaam uit naar een totaalshot, waarin een strak wit angorawollen truitje met voorzichtige aanzetten tot vrouwelijke glooiing, een super korte, zwarte minirok en daaronder de meest sexy lange benen in zwarte pantykousen en dito laklaarzen.

Iemand lijkt ‘actie!’ te roepen en deze brutale meid, type te jong voor een brommer te oud voor een omafiets, doet verwoede pogingen vóór de deur van haar ouderlijk huis om een Kaptein Mobylette aan de praat te krijgen. Hij hoort er zelfs een passende Motown soundtrack bij: *Ain't No Mountain High Enough*. Het is de solohit van Diana Ross uit datzelfde jaar, dat tot dan toe alleen maar ellende heeft gebracht met het uiteengaan van The Beatles en het heengaan van Jimi Hendrix. De combinatie van beeld en geluid kan geen toeval zijn, want naar later zou blijken, was dit brommermeisje verslingerd aan de soul van Stax en Motown. Haar populaire voertuig – ‘het volmaakte rijwiel met hulpmotor voor dames’ – geeft echter geen krimp.

Van een afstand volgt hij samen met enkele andere ongekamd lang-

harige gymnasiasten geamuseerd het gevecht van de minirok en de Mobylette. Welke puistige puber van 16 blijft ongevoelig bij de aanblik van zo'n treffen? Stein in elk geval niet.

Hij was meteen verkocht.

'Ben je bezopen?' herhaalt Sarah zacht hijgend. 'Ik vind het nog steeds lekker. En dat zal wel niet meer overgaan.'

Het gaat niet over drinken. Deze keer niet. Het gaat nu over roken. Dochter Kylia, aan de andere kant van het bed, heeft op verzoek van haar moeder een Marlboro opgestoken en laat haar af en toe een trekje nemen. Het mag, bij wijze van uitzondering, in deze eenpersoons ziekenhuiskamer die met veel gevoel voor understatement wordt aangeduid als 'herstelkamer'. Het heeft in dit stadium geen zin meer om als een bezorgde schoolmeester iets belerends over roken te zeggen. Toch had Stein het vooraf niet kunnen laten om een beetje bête te vragen of ze dit nog wel wil. Het was een laatste schermutseling in de achterhoede van een jarenlange strijd met gevoelens van verantwoordelijkheid. Eigenlijk was die strijd allang verloren. En de winnaar had zich nooit getoond, de lafaard!

Verbijsterend om te zien hoe de rook van zo'n pakweg 365-duizendste opsteker nog met zoveel aanstekelijk genot wordt geïnhaleerd. Zelfs wanneer er bloedstollende golven rochelhoest op volgen. Ze blijft erin, denkt hij, maar feitelijk is dat al gebeurd.

Verbazingwekkend vindt hij ook de snelheid waarmee de uitgeblazen rook via de roosters van de airco uit de kamer verdwijnt. Menig café zou ermee uit de brand zijn, zo geeft zijn fijngeslepen gevoel voor cynisme hem nu in. Zitten ze hiervan in de aangrenzende verpleegsterspost soms stiekem mee te roken?

Halverwege de sigaret, na weer zo'n beklemmende hoestbui, lijkt haar adem te stokken. Vader en dochter wisselen een verschrikte blik. Ze zal toch niet nu...? Halverwege een sigaret...?!

'Hij is toch nog niet op, hé?' klinkt het dan buiten adem. Het is de eerste keer dat de vraag om een volgend trekje geruuststelt.

Het telefoontje kwam drie dagen eerder, op vrijdagmiddag. Stein zat in een bespreking en had de mobiele telefoon op trilstand gezet. Ergerlijk hoe vaak zo'n ding uitgerekend op dit soort momenten begint te dansen in je binnenzak, dacht hij nog. Het hield enige tijd aan. Jaja, het zal wel, spreek maar in op de voicemail, we zijn nu even met wat anders bezig, zo negeerde hij het getril.

Anderhalf uur later, op de terugweg, luisterde hij in de auto de berichten af. Het was de stem van zijn dochter in totale paniek. Haar moeder was met verschijnselen van een beroerte opgenomen in het ziekenhuis. Het was 's ochtends al gebeurd, maar de omgeving waar ze verbleef, had nauwelijks acht geslagen op de signalen van hoofdpijn en uitval. Ach, Sarah klaagt wel meer en het is nooit goed met haar, zo zullen ze wel gedacht hebben. Dus ging het zoals met zijn mobieltje: in de trilstand en later de berichten afluisteren. Te laat dus. Maar het zou al gauw uitkomen dat het überhaupt te laat was. De hersenbloeding, want dat was het, ontpopte zich tot een van de laatste stenen in een dodelijke dominoreeks, waarvan jaren eerder de eerste steen was omgevallen.